

- Сусідч-друзі -

Мишка сиділа собі на дереві в Малиновому Бору й ласувала сливами. Аж раптом її увагу привернули дивні звуки, геть не схожі на шарудіння листя. Вона підвела очі й побачила Ластівку — та, примостившись на сучкуватій гілці, читала газету.

Мишка з подиву аж рота роззявила:

— Овва! Ластівка... з газетою!

— Даруйте! Що ви сказали? — одірвалася від читання Ластівка.

— Здається, я переїла немитих слив. Щось мені зле! — Мишка полічила пульс на зап'ястку,

помацала носа, чи, бува, не холодний, відтак начепила на спину саморобні крильця, як у кажана, і, пропищавши: «Спускайся, Мишко, негайно в ліжко!» — шурхнула вниз.

— А як же пиріг? — гукнула їй услід Ластівка. Мишка насторошила вуха.

— Пиріг? Який пиріг?

— Зі сливами, звісно!

— Хвилинку! — пискнула вона і зникла за дверцятами своєї хижки.

Не встигла Ластівка дочитати газету, як перед нею вигулькнула знайома Мишка. У лапках вона тримала маленьку, завбільшки з оладку, «Малу кулінарну енциклопедію».

— Як оцея? — тицьнула Мишка в малюнок сливового пирога з апетитною рум'яною скоринкою, над якою сердечком звивався пар.

— Можна й такий, — люб'язно погодилася Ластівка.

— Я ще ніколи не їла пирога зі сливами, — призналася Мишка і непомітно облизнула.

— Справді? — здивувалася Ластівка. — Це ж так просто — береш сливи, читаєш рецепт...

Мишка почервоніла і, затиноючись, тихенько пискнула:

— Я... не вмію... читати...

Ластівка вдала, що нітрохи не спантеличена новою, і радісно прощбетала:

— Дарма! Я знаю сто один спосіб, як можна швидко навчитися читати.

— Ех, хоч би один дізнатися... — Мишка мрійливо пустила очі під лоба.

— Гарзд, — підморгнула Ластівка. — Поділюся одним, перевіреним на собі. Затям: найкраще вчитися читати тоді, коли на тарелі вицахає щойно вийнятий з духовки пиріг.

— Отак просто? Тоді летімо! — нетерпляче гукнула Мишка і щосили замахала в повітрі саморобними крильцями-крутильцями.

З хижки під сливою вже з годину чутно було гуркіт і брязкіт. То Ластівка чаклувала над потрібними інгредієнтами, а Мишка й собі, щоб

не гаяти час, жонглювала ложками з чайного сервізу, вихляючись на лівій лапці.

Коли ж сливовий пиріг, лоскочучи ніздрі пахощами літа, свіжого меду і лугових квітів, запишався на столі, Ластівка старанно в «Кулінарній енциклопедії», на останній сторіночці, де було зазначено «Для нотаток», акуратно вивела всі літери абетки — від А до Я.

— Ну що ж, почнімо!

Мишка так хвилювалася — аж вуса в неї спитніли! Та виявилось, що літери навіть смачніші, ніж сам пиріг. А коли вона вперше прочитала по складах слово «ПИ-PIГ», то від захвату навіть очі замружила.

— Здається, мені вже час летіти, — зітхнула Ластівка.

— Летіти? Куди ж це? — не второпала Мишка. Адже вони не з'їли ще й половини смачнющого пирога.

— Щиро кажучи, не знаю, — знову зітхнула Ластівка і підвела свої розумні оченята до ожиганого неба, що величезним шатром нависло над сливою.

— Знаєш що, лишайся тут, поки не згадаєш, — запропонувала Мишка і радісно додала: — Я маю в комірці відерце чарівної незмиваної фарби. Цього вистачить, щоб намалювати маленьку хатку. Заживеш у ній!